

Skrjabin

Symfoni nr. 3, op. 43, *Le divin poème*, og nr. 4, op. 54, *Le Poème de l'extase*
Oslo Filharmoniske Orkester,
dir. Vasily Petrenko
Lawo LWC 1088
(69 minutter) 1 2 3 4 5 6

Skrjabin hadde opprinnelig tenkt å kalle *Le Poème de l'extase*, sin 4. symfoni, *Poème orgiaque*; faktisk passer *orgiaque* på begge verkene som er innspilt her, og hvis de spilles for dårlig, kan disse mystiske sammensmeltingene av elskov og ekstase koke over og inn i tankeløs

selvopptatthet. Men ikke i disse velformede fremførelsene: Skrjabins klimaks blir ytterligere kraftfulle gjennom Petrenkos ekspertise – han leder orkesteret ved å flyte med i tematikken. Jeg har sjelden hørt noen av disse verkene klinge så vilt opphissende. Oslo-Filharmonien spiller så det gnistrer, og innspillings-teamet til Lawo har gitt dem fantastisk lyd – spar på denne til naboene er gått ut og du kan skru volumknappen helt opp. Den kommer til å få håret til å reise seg i nakken din. For en talende hyllest til Lawo også, Norges modigste uavhengige plateselskap, at OFO kom til dem med dette prosjektet. Alle kommer fra det med flagget til topps – først og fremst Skrjabin.

Caldara Morte e sepoltura di Christo

Maria Grazia Schiavo (sopran: Maria Maddalena), Silvia Frigato (sopran: Maria di Giacobbe), Martina Belli (kontra-alt: Giuseppe d'Arimatea), Anicio Zorzi Guistiniani (tenor: Nicodemo), Ugo Gagliardo (bass: Centurione); Stavanger Synfoniorkester, dir. Fabio Biondi
Glossa GCD 923403 (to CDer: 64 og 61 minutter) 1 2 3 4 5 6

Jeg er ikke like overveldet over den nye innspillingen fra Stavanger SO og Fabio Biondi som jeg var over den forrige (Alessandro Scarlattis opera *Carlo re d'Alemagna*, på Agogique), ikke minst fordi oratoriet fra 1724 *Morte e sepoltura di Christo* bare ulmer langsomt: det skjer ikke mye – bortsett fra en Händel-lignende arie – på mesteparten av den første CDen. Men akkurat da bange anelser begynte å formulere seg i hodet mitt, skjøt den seg opp et hakk, og ble både mer variert og mer dramatisk – for eksempel finnes det en uvanlig arie her, med en *obligat* solo trombone som er slående moderne – og spenningen bygger seg opp til en gripende avslutning. Som tittelen antyder er *La concordia de' pianeti* – utformet som «Componimento teatrale per musica» og komponert et år tidligere – en helt og holdent livligere affære; den er en gledesspreder med sin glitrende rekkefølge av arier og kor. Den skaper mye raskere sympati enn *Morte e sepoltura di Christo*, men derpå leverer den samme glade miks i to samfulle timer. Fremførelser og innspilling er så bra som du kunne ønske deg i begge utgivelsene.

Caldara La concordia de' pianeti

Verónica Cangemi (sopran: Diana), Ruxandra Donose (mezzosopran: Giove), Delphine Galou (kontra-alt: Venere), Franco Fagioli (kontratenor: Apollo), Daniel Behle (tenor: Mercurio), Luca Tittoto (bass: Saturno); Vokalensemble Basel; La Cetra Barockorchester, dir. Andrea Marcon
Archiv Produktion 479 3356 (to CDer: 58 og 50 minutter) 1 2 3 4 5 6

Rütti Symfoni, Niklaus von Flüe *visjoner*; Diethelm *Passacaglia*, op. 324; *Consolatio*, op. 324a; *Now the path completes the circle*, op. 338
Maria C. Schmid (sopran), Martin Heini (orgel), Mario Schubiger (slagverk), Novosobirsk Statlige Filharmoniske Orkester, dir. Rainer Held
Guild GMCD 7407/2 (to CDer: 66 og 28 minutter) 1 2 3 4 5 6

Her er to sveitsiske komponister: Den ene, Carl Rützi (født 1949) lever og har helse, den andre, Caspar Diethelm (1926–97), er fra generasjonen før, og all musikken her er innspilt for første gang. Niklaus von Flüe var en mystiker fra det 15. århundre (og er Sveits' skytshelgen), og Rützis symfoni fra 2013 tonsetter hans visjoner i det opprinnelige Mittelhochdeutsch. Arrangert for sopran, orgel, strykere og slagverk utgjør dette et pussig verk: det har ekko av middelalder, en hierarkisk klang (ikke minst fordi sopranstemmen svever over strykerne), og her og der minimalistiske teksturer og danseepisoder. Alt er lett tilgjengelig uten å snakke nedover; det finnes øyeblikk som ikke henger sammen og andre som er friske og spennende. Alle Diethelm-stykkene er miniatyrer på rundt 2–4 minutter, tiltrekkende og funksjonelle à la Hindemith, men ikke på langt nær så individuelle. Når vi får en time med Rützi og en halvtime med Diethelm tyder det på et innspillingsprosjekt som gikk utover den planlagte tidsrammen. Hvorfor de ikke bare la Diethelm til side inntil de kunne spille inn noe større, vet ikke jeg.

